

РЕШЕНИЕ

№ 5582

гр. София, 28.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА**

при участието на секретаря **ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА**
като разгледа докладваното от **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА** Гражданско дело № 20231110150730 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 422, ал.1 от ГПК.

Предявени са искове по чл. 318, ал. 2 ТЗ, чл. 200 ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 от ЗЕ, и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД от „Т.С.“ ЕАД срещу Ц. Б. Ч. и С. Т. Т. за признаване за установено в отношенията между страните, че ответната страна дължи на ищцовото дружество сумите, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, ведно с разпореждане от 21.09.2023 г. по чл. 247 от ГПК, по ч.гр.дело №33648/2023 г. по описа на СРС. Претендира се от Ц. Б. Ч. сумата 2337,75 лева - главница, представляваща цена на доставка на топлинна енергия за имот в *****, апартамент на ет. 2, за периода м.05.2020-м.04.2022 г., и сумата 307,37 лева - мораторна лихва за периода 15.09.2021-30.05.2023 г.; сумата 30,91 лева - главница, представляваща цена на извършена услуга дялово разпределение за периода м.05.2020 - м.04.2022 г., и сумата 06,32 лева - мораторна лихва за периода 16.07.2020-30.05.2023 г., ведно със законна лихва върху главниците от 16.06.2023 г. до окончателното им изплащане. Претендира се от С. Т. Т. сумата 2337,75 лева - главница, представляваща цена на доставка на топлинна енергия за имот в *****, апартамент на ет. 2, за периода м.05.2020-м.04.2022 г., и сумата 307,37 лева - мораторна лихва за периода 15.09.2021-30.05.2023 г.; сумата 30,91 лева - главница, представляваща цена на извършена услуга дялово разпределение за периода м.05.2020 - м.04.2022 г., и сумата 06,32 лева - мораторна лихва за периода 16.07.2020-30.05.2023 г., ведно със законна лихва върху главниците от 16.06.2023 г. до окончателното им изплащане.

Твърденията на ищеца са, че по силата на договорно правоотношение по общи условия, приети по реда на чл. 150 от ЗЕ, доставял до процесния имот топлинна енергия за ищцовия период, чиято стойност не била платена в предвидените срокове от ответника като битов клиент. Последният не изпълнил и задължението да заплаща услуга за дялово разпределение. Претендира се право на обезщетение по чл.86 ЗЗД, както и съдебни разноски. Прави искане по чл. 219

от ГПК. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор на искова молба на отв. Ч., с който оспорва исковете по основание и размер. Поддържа, че между страните не е възникнала облигационна връзка, не е притежава вещни права върху имота и не е ползвала; евентуално дължимата топлинна енергия не съответства с действителното потребление и навежда възражение за изтекла давност.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор на искова молба на отв. Т., с който оспорва исковете по основание и размер. Поддържа, че поддържа, че е собственик на ап. 5, ет. 3, *****, дължимата топлинна енергия не съответства с действителното потребление и навежда възражение за изтекла давност.

Третото лице-помагач „Т.с.“ ЕООД на страна на ищеца счита исковете за основателни.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Ищецът представя договор за продажба на държавен недвижим имот от 22.04.1965 г., от който се установява, че С. Т. С. е придобил правото на собственост върху имот в *****, апартамент на ет. 2. От удостоверение за наследници от 27.10.2009 г. се изяснява, че С. Т. С. е починал на 11.02.1997 г. и оставил наследници по закон съпруга П.Я. С.а и син Т. С. Т.. От удостоверение за наследници от 11.12.2023 г. и от 07.12.2012 г. се установява, че отв. С. Т. Т. е единствен законен наследник на Т. С. Т., разведен, починал на 08.08.2012 г.; и съответно, че по-рано П.Я. С.а, починала на 17.06.2006 г. е оставила наследник по закон Т. С. Т., разведен, починал на 08.08.2012 г., последния отв. Ст.Т..

Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГК – „(с)обствениците, респективно бившите съпрузи като съсобственици, или титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката в хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, освен ако между ползвателя на договорно основание и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди дължи цената й.“ Сключването на писмен договор не е условие за възникване на облигационната връзка– арг. чл. 150, ал. 2 ЗЕ, а изрично писмено изявление на потребителя за приемането на ОУ законът не въвежда като условие за възникване на правоотношението. Представените по делото Общи условия на ищеца, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, са публикувани на 11.07.2016 г. във в. Монитор са влезли в сила на 11.08.2016 г., съгласно чл. 150, ал. 2 от ЗЕ.

Изложеното дава основание на съда да приеме, че представените от ищеца писмени доказателства не установяват отв. Ц. Б. Ч. да притежава по силата на универсално или частно правоприемство правото на собственост върху топлоснабдения имот или ограничено вещно право на ползване, или да е ползвател/страна по сключен с ищеца индивидуален договор за доставка на топлинна енергия през периода м.05.2020-м.04.2022 г. С оглед на това и при липса на основание да встъпи в облигационно правоотношение с топлопреносното предприятие, то този ответник няма качеството потребител, респ. клиент на топлинна енергия, следователно, не е материално легитимиран по спора и спрямо него исковите претенции –главни и акцесорни се явяват изцяло неоснователни.

По отношение на отв. С. Т. не се спори, а и от писмени доказателства се установява, че по силата на наследствено правоприемство е собственик на процесния имот, а с друго лице не е сключен индивидуален договор за доставка на топлинна енергия. Ето защо през исковия период като собственик на имота ответникът се намира в облигационно правоотношение с ищцовото дружество, тъй като качеството потребител на топлинна енергия се свързва с принадлежността на вещно право на собственост върху имота, и отговаря за неплатени суми за доставка на топлинна енергия.

От съдебна техническа експертиза, ценена по реда на чл.202 от ГПК, се установява, че за исковия период от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. реално потребеното количество топлинна енергия е на стойност сумата 4781,62 лв., като в нея не са включени лихви или стари задължения, а за сметка на ищеца са отчислявани технологичните разходи на абонатната станция. Вещото лице установява, че през целия процесен период е начислявана от ищеца топлинна енергия за отопление на имот, топлинна енергия отдадена от сградна инсталация и за доставка на БГВ. В жилището има общо 5 броя отоплителни тела - радиатори, с монтирани топлинен разпределител и термостатен вентил; както липсва технически изправен и узаконен водомер за отчитане на БГВ и за периода потреблението на топла вода е начислено при условията на база „служебен отчет“, за 3 лица с нормативно определен разход в размер на 140 л. топла вода на брой потребител. Вещото лице е установило, че през 2017г. е извършена проверка и поставен изправен топломер с марка и фабричен номер, идентичен на проверения през 2022 г., което еднозначно сочи, че не са установени отклонения в измервателния уред, монтиран по-рано. Преценено заключението на вещото лице по СТЕ съвкупно със събраните писмени доказателства, съдът приема, че през процесния период няма основание да се начислява топлинна енергия за БГВ за три лица. Доказателствата, които ищецът представя, са убедителни по отношение правото на собственост, което презумира, че следва топлата вода да се начислява на база за един потребител, при условие, че с друго лице, освен със собственика не се установява правоотношение. Съобразно изчисленията на вещото лице, направени в таблица №4 от заключението, съдът приема, че стойността на топлинна енергия за БГВ следва да се редуцира и определи за един потребител, съответно възлиза на сумата 1143,74 лв., а стойността ведно с топлинната енергия за отопление на имота е сумата 3325,62 лв. След изравняване със сумата 851,50 лв., за исковия период от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. реално потребеното количество топлинна енергия съдът счита, че е на стойност 2474,12 лв., от които спрямо отв. Т., при условията на чл. 6, ал. 2 от ГПК, се претендира половината или сумата 1237,06 лв.

Искът за установяване на съществуване на правото на парично вземане, удостоверено в заповед за изпълнение, съгласно чл. 422, ал. 1 от ГПК се счита предявен от датата на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, което в случая е сторено на 16.06.2023 г. На основание чл. 116, б. „б“ от ЗЗД, считано от тази дата спират да текат давностните срокове. Съгласно чл. 111, б. „в“ от ЗЗД, правото на парично периодично вземане, каквото е това на топлофикационното дружество, съгласно Тълкувателно решение №2/2013г. на ВКС, както и вземането за лихва, се погасява с изтичането на тригодишна давност. Претендират се парични вземания за главници за периода за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. и погасени по давност ще са изискуеми парични вземания преди три години назад от датата на предявяване на исковата молба (чл. 114, ал. 1 от ЗЗД) – преди 16.06.2020 г. Приложими след 11.08.2016 г. са Общи условия на ищеца, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, които публикувани на 11.07.2016 г. във в. Монитор са влезли в сила на 11.08.2016 г., съгласно чл. 150, ал. 2 от ЗЕ. Според чл. 114 от ЗЗД, давността

започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Изискуемостта на паричното вземане за цена на топлинна енергия се определя според правилата в ОУ при прогнозни сметки. Тъй като в чл. 33, ал. 1, във вр. чл.32, ал.1 от ОУ е уговорено, че потребителят е длъжен да заплаща продажната цена за доставена топлинна енергия ежемесечно – в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнася, тези парични задължения стават изискуеми на 45-то число, следващо месеца, за който са дължими, и от този момент започва да тече погасителната давност. Падежът на плащане на сметката за м.05.2020 г. настъпва след 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнася. Предвид това няма вземане, което да е покрито с давностен срок и възражението на ответната страна се явява неоснователно.

Съгласно чл. 139, ал. 2 от ЗЕ, дяловото разпределение на топлинна енергия между клиентите в сгради-етажна собственост се извършва от топлопреносното предприятие или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а от ЗЕ. Съгласно чл. 149б, ал. 3 ЗЕ услугата дялово разпределение се извършва от и за сметка на доставчика на топлинна енергия или по сключен от него договор с лице, регистрирано по реда на чл. 139а, вкл. в хипотезата на чл. 139б от ЗЕ (когато клиентите в сграда - етажна собственост са избрали лице, регистрирано по реда на чл.139а, за извършване на услугата дялово разпределение) като сумите за дялово разпределение се заплащат от потребителите на продавача- чл. 36 от ОУ. От представените писмени доказателства и заключение на СТЕ съдът приема, че са предоставени услугите за дялово разпределение.

От заключение на съдебна счетоводна експертиза, преценено от съда по реда на чл. 202 от ГПК, се установява, че за исковия период няма извършвани плащания на суми за топлинна енергия, а лихвата за забава е начислявана само върху сумите по общи фактури. Съдът, като взе предвид установеното със заключение на СТЕ и съобразно правомощието си по чл. 162 от ГПК, приема, че срещу отв. Ст. Т. подлежи на уважение иска за сумата 1237,06 лева за главница, представляваща цена на доставка на топлинна енергия за имот в *****, апартament на ет. 2, за периода 01.05.2020-30.04.2022 г., а до пълния предявен размер от 2337,75 лева – отхвърли; и за сумата 162,62 лева - мораторна лихва за периода 15.09.2021-30.05.2023 г., а до пълния предявен размер от 307,37 лева – отхвърли; за сумата 30,91 лева - главница, представляваща цена на извършена услуга дялово разпределение за периода 01.05.2020-30.04.2022 г. Неоснователен е и следва да бъде отхвърлен иска за мораторна лихва за неплатена услуга дялово разпределение. По арг. от чл. 36, ал. 2 от ОУ не се установява уреден ред и начин за заплащане на услугата, което касае и въпросът с изпадането в забава при неточно изпълнение в темпорален аспект. Освен това, не се представя и покана до длъжника за плащане, поради което правото на парично вземане съдът приема, че не е възникнало. Търсеното парично задължение за главници е дължимо и изискуемо, и като законна последица от това се дължи поисканата законна мораторна лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение -16.06.2023 г., до окончателното изплащане на вземането.

При този изход на спора, всяка страна има право на съдебни разноски. Съобразно разясненията, дадени с Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в настоящото производство подлежи на реализация и отговорността за разноски в рамките на заповедното производство. По правилото на чл. 78, ал. 1 от ГПК, съразмерно на уважената част от исковете следва да се възложат в тежест на отв. Т. разноски за сумата общо 258,56 лева за платени държавни такси, възнаграждение на вещи лица и юрисконсулт, последното на осн. чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. чл. 37 от ЗПП, определено от Съда в предвидения минимален размер по чл. 25-26 от НЗПП. На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК,

отв. Ч. има право на съдебни разноси, но доказателства, че са сторени, вкл. по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА – не са представени пред заповедния съд и в настоящото производство; а отв. Т. не претендира. Ето защо, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК иски с правно основание чл. 318, ал. 2 ТЗ, чл. 200 ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 от ЗЕ, и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД от „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, срещу Ц. Б. Ч., с ЕГН:*****, с адрес: *****, за признаване за установено, че Ц. Б. Ч., с ЕГН:*****, дължи на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:*****, сумата 2337,75 лева - главница, представляваща цена на доставка на топлинна енергия за имот в *****, апартамент на ет. 2, за периода 01.05.2020-30.04.2022 г., и сумата 307,37 лева - мораторна лихва за периода 15.09.2021-30.05.2023 г.; сумата 30,91 лева - главница, представляваща цена на извършена услуга дялово разпределение за периода 01.05.2020-30.04.2022 г., и сумата 06,32 лева - мораторна лихва за периода 16.07.2020-30.05.2023 г., ведно със законна лихва върху главниците от 16.06.2023 г. до окончателното им изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, ведно с разпореждане от 21.09.2023 г. по чл. 247 от ГПК, по ч.гр.дело №33648/2023 г. по описа на СРС.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че С. Т. Т., с ЕГН:*****, с адрес: *****, дължи на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, на основание чл. 318, ал. 2 от ТЗ, чл. 200 от ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 от ЗЕ, и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, сумата 1237,06 лева - главница, представляваща цена на доставка на топлинна енергия за имот в *****, апартамент на ет. 2, за периода 01.05.2020-30.04.2022 г., и сумата 162,62 лева - мораторна лихва за периода 15.09.2021-30.05.2023 г.; сумата 30,91 лева - главница, представляваща цена на извършена услуга дялово разпределение за периода 01.05.2020-30.04.2022 г., ведно със законна лихва върху главниците от 16.06.2023 г. до окончателното им изплащане, , за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, ведно с разпореждане от 21.09.2023 г. по чл. 247 от ГПК, по ч.гр.дело №33648/2023 г. по описа на СРС; като иска за главница за цена на доставка на топлинна енергия над уважения размер от 1237,06 лева до пълния предявен размер от 2337,75 лева; иска за мораторна лихва над уважения размер от 162,62 лева до пълния предявен размер от 307,37 лева; и иска за сумата 06,32 лева - мораторна лихва за периода 16.07.2020-30.05.2023 г., начислена върху главница за цена на извършена услуга дялово разпределение за периода 01.05.2020-30.04.2022 г. – ОТХВЪРЛЯ.

ОСЪЖДА С. Т. Т., с ЕГН:*****, с адрес: *****, да заплати на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата 258,56 лева – съдебни разноси по ч.гр.дело №33648/2023 г. и гр.дело №50730/2023 г., и двете по описа на СРС.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач „Т.с.“ ЕООД на страната на ищеца „Т.С.“ ЕАД.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____